

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 114
декември 2008

К.У. против Финска - 2872/02

Пресуда 2.12.2008 [Секција IV]

Член 8

Член 8-1

Почитување на приватниот живот

Пропуштање да се наговори давател на услуги да го обелодени идентитетот на лице барано од законот заради објавување на непристоен оглас за малолетник на интернет сајт за запознавање: *повреда*

Факти: Во 1999 непознат поединец објави оглас од сексуална природа на интернет сајт за запознавање во име на апликантот, кој тогаш имаше дванаесет години, без негово знаење. Огласот даде детали за возраста, годината на раѓање и физичките карактеристики на апликантот и кажа дека тој бара интимна врска со машко. Тој, исто така, содржеше линк до неговата веб-страница, каде можеа да се видат негова слика и телефонски број. Апликантот стана свесен за рекламата кога доби е-пошта од маж кој му понуди да се сретнат. Беше поднесена пријава до полицијата, но давателот на услуги (провајдерот) одби да го обелодени идентитетот на лицето кое го објавило огласот, зашто се сметал обврзан кон правилата за доверливост. Месен суд подоцна го одби барањето на полицијата, согласно Законот за кривична истрага, за наредба со која ќе се бара од давателот на услуги да го открие идентитетот на огласувачот откако видел дека не постои експлицитна законска одредба во случаи кои се однесуваат на помалку сериозни престапи, како што е клеветата, кои може да се користат да го наговорат давателот на услуги да ја пренебрегне професионалната тајност и да ги обелодени ваквите информации. Апелациониот суд ја потврди оваа одлука, а Врховниот суд не дозволи право на жалба.

Право: Иако домашното право го посматра предметот на апликантот во смисла на клеветата, Судот претпочиташе да ги истакне ефектите врз неговиот приватен живот, земајќи ги предвид потенцијалната закана по неговата физичка и ментална добросостојба и неговата ранлива возраст. Објавата на интернет оглас за апликантот е кривично дело што резултирало во тоа

малолетник да е мета за педофили. Ваквото однесување бара одговор од сферата на кривичното право, а делотворниот механизам за одвраќање треба да биде поткрепен со соодветна истрага и судско гонење. Децата и другите ранливи поединци имаат право на заштита од државата од вакви сериозни попречувања на нивниот приватен живот. Можноста да се добие надомест на штета од трето лице, во овој случај давателот на услуги, не е доволен правен лек. Она што е потребно е расположливост на правен лек што овозможува вистинскиот сторител на престапот – во овој случај, лицето што го објавило огласот – да се идентификува и да се изведе пред лицето на правдата, а жртвата да добие финансиска репарација од него. Владата не може да тврди дека тие немале можност да воведат систем за заштита на децата од тоа да бидат на мета на педофили преку Интернет, зашто широко-распространетиот проблем на сексуална злоупотреба на децата и опасноста интернет да се користи за криминални цели веќе беа добро познати кога се случи инцидентот. Иако слободата на изразување и доверливоста на комуникациите беа првенствени фактори, па корисниците на телекомуникациите и интернет сервисите мораа да имаат гаранција дека нивната лична приватност и слобода на изразување ќе се почитува, ваквите гаранции не смее да се апсолутни и мора повремено да се потчинат на други легитимни императиви, како што се спречување на нереди или криминал или заштита на правата и слободите на другите. Законодавецот, оттука, требало да предвиди рамка за помирување на овие спротивставени интереси. Иако ваквата рамка подоцна е воведена преку Законот за остварување на слободата на изразување во масовните медиуми, тој не постоеше во релевантното време. Државата, оттука, не го заштити правото на апликантот на почитување на неговиот приватен живот, со тоа што даде приоритет на барањето за доверливост, наспроти неговата физичка и морална добросостојба.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41 – EUR 3,000 за нематеријална штета.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du

Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.